

at man siger, at vor Toldlov af 1863 er for gammel: vi regne endnu stadig med Daler, Mark og Skilling, og der findes Beskyttelse for mange Erhverv, for mange Industrier i den, som er for stor efter Nutidens Krav. Jeg skal søge at paavise, hvorledes disse to Anker i alle Tilfælde ikke holde Stik overfor Sukkeret.

Sukkerloven er bleven revideret mindst 3—4 Gange, siden vi fik den gamle Toldlov af 1863, og navnlig i 1891 bleve Beskyttelsessatserne meget stærkt reducerede. Den højtærede Finansminister gjorde i sit Indledningsforedrag opmærksom paa, hvorledes der, da Toldloven sidst var her oppe, ikke blev rørt ved Sukkeret; altsaa har den daværende Regering sikkert haft den Opfattelse, at det Smæk, Sukkeret fik i 1891, var tilstrækkeligt. Jeg kan kun beklage, at den højtærede nuværende Finansminister ikke har den samme Opfattelse. Ærede Medlemmer, som have fulgt Toldforhandlingerne nede i den anden Sal, ville vist med Undren have lagt Mærke til den overordentlig store Sagkundskab, der har gjort sig gældende paa Sukkerets Omraade: Tekniske Udtryk som Polarisation, Raffinade og Rendement svirrede rundt i Luften der nede, men al Tale mod Beskyttelse af Sukkeret bundede til Slut i det ene Punkt: Talerne henviste til Regnskaberne for de danske Sukkerfabrikker og gjorde gældende, at efter de Oplysninger, de Tal, disse Regnskaber udvise, den efter deres Paastand mægtige Fortjeneste, Fabrikationen giver, og efter Fabrikernes store Reservefond, burde Beskyttelsen absolut reduceres. Jeg skal søge mine Vaaben for Hævdelsen af, at Beskyttelsen bør bibeholdes, paa det samme Punkt, i de danske Sukkerfabrikkers Regnskab. Altsaa, Udgangspunktet for vore Betragtninger er ens os for begge, men Konklusionen er diametralt modsat. Jeg er paa Grundlag af Regnskabet og de Resultater, man ser deraf, den nuværende Beskyttelses Talsmand. De paa den anden Side sige, at den er for stor; en af os maa have Uret, lad os nu se, hvorledes Landet ligger.

Jeg maa gøre opmærksom paa, at jeg agter ingenlunde at bryde en Lanse for de danske Sukkerfabrikker. Jeg ejer ikke og jeg har aldrig ejet en eneste Sukkeraktie, og faa have vel staaet saa stejlt overfor de danske Sukkerfabrikker som netop jeg. Men paa den anden Side erkender jeg, at jeg mange Gange har gjort mig til Talsmand for og paapeget overfor de misfornøjede Landmænd den Gavn, de danske Sukkerfabrikker have spredt omkring i de

Landsdele, hvor Sukkerfabrikernes Skorstene ryge, og det agter jeg vedblivende at gøre. Jeg skal ikke opholde Tinget med at fremlægge Regnskaberne for den Fabrik, jeg staaer i Spidsen for, men kun nævne, at jeg som Formand for og Hovedaktionær i Andelsfabrikken „Nykøbing“ er personlig økonomisk stærkt interesseret i, over hvilken Læst Sukkerloven vil blive skaaren, og den Interesse deles af mange Landmænd paa de saakaldte fede Øer og ikke mindst i den Landsdel, jeg repræsenterer her i Tinget. Ingen har jo klaget over, at det er Landmændene, Roedyrkerne, der have tjent for meget, og det er der saa vist heller ingen Grund til. Det er efter Paastanden Fabrikernes Fortjeneste, der er for stor, og det er Reservefonden, der har skinnet i Øjnene. Nu maa man gøre sig det klart, hvorledes Sukkermarkedet ligger her til Lands. Hvis det kun drejede sig om at købe Roer, presse Saften af dem og søge at blive af med Sukkeret til hvem, der vilde købe det, saa var Sagen let. Men naar der vejes en Stigning i Konjunkturerne af Sukkeret, saa klemme alle Køberne, Agenterne, Sukkergrossisterne paa og forsyne sig for lange Tider med Sukker hos de danske Sukkerfabrikker, og saa længe de gunstige Konjunkturer vare, saa ligge de todt og tjene paa denne Stigning. Derfor maa de danske Sukkerfabrikkers Direktion følge nøje med Udlændets Bevægelser, vejre og tage Varsel af de Konjunkturer, der herske paa Sukkermarkedet ude i den store Verden. De maa ofte assurere deres Beholdning, d. v. s.: mærke de en Stigning i Sukkeret, og deres egen Beholdning her hjemme bliver tagen bort, maa de købe ind derude og dække sig. Og naar de mærke en Tilbagegang i Prisen, maa de skyde de saaledes indkøbte Partier fra sig og tage det første, det mindste Smæk og vente, til Prisen er sunken, for atter at købe ind. Saaledes er der en stadig Vekselvirkning med Køb og Salg af Beholdninger, der aldrig se Landets Grænser. Og paa saadanne Transaktioner er der tjent mange Penge. Der kan ikke tænkes noget bedre Bevis paa disse Udtalelsers Rigtighed end Forholdene i det ejendommelige Aar for to Aar siden, da den mægtige Prisstigning paa Sukkeret fandt Sted. Det Aar var der her en absolut Misvækst for Sukkerroernes Vedkommende. Vi høstede ikke mere end fra det halve til 2 Trediedele af, hvad vi pleje. Men Konjunkturerne kom i Spring, og Køberne dækkede sig herhjemme. Direktionen maatte følge efter og søge hurtigt og